በዚህ ሒደት የምንጎዳው፣ ራሳችንን እና ትዳራችንን ብቻ ሳይሆን ልጁንም ጭምር ነው። የትኩረት ማዕከል ሆነው ከሚያድጉ ልጆች አብዛኞቹ፤ ስለራሳቸው ጤናማ የሆነ አመለካከት አያዳብሩም። ሁሌም የትኩረት ማዕከል መሆንን ሊለምዱ እና ከትዳር አጋራቸውም ሆነ በዙሪያቸው ካሉ ሌሎች ሰዎች ተመሳሳይ ትኩረት የማግኘት መብት እንዳላቸው ሊያስቡ ይችላሉ። ስለሆነም በዚህ አካሔድ የምንጎዳው ራሳችንን፣ ትዳራችንን እና ሕይወታችንን ብቻ አይደለም። ጦሱ ለልጁም ጭምር ይተርፋል። በዚህ አግባብ የምናሳድገው፣ ዓለም ሁሉ እናቱ ታደርግለት እንደነበረው ሁሉ በእሱ ዙሪያ መሽከርከረ እንዳለበት የሚያምን፣ ራስወዳድና ግብዝ (ናርሲሲስት) ግለሰብ ነው። ቤት ውስጥ ምንም ዓይነት ኃላፊነት ሳንሰጥ የምናሳድጋቸው ልጆች፣ ትልቅ ሲሆኑ ወንዳወንዶች እና መሪዎች ሆነው አያድጉም። ሁሉን ነገር እኛ እያደረግንላቸው በማሳደግ ፍቅርን እየመገብናቸው ይመስለናል። ግና በሚያሳዝን መልኩ ዕድገትና ብስለታቸውን እየገታን ነው። ጠንካራ፣ በራሳቸው የሚተማመኑና ኃላፊነት የሚሰማቸው ወንዶች እንዳይሆኑ ያደርጋል። ከአላህ በቀር ማንም የሕይወታችን ማዕከል ሊሆን አይገባውም። በፍጡር ዙሪያ መሽከርከር አግባብ አይደለም። ይህን የምናደርግ ከሆነ መሰቃየታችን አይቀርም። በዙሪያችን ያሉ ሁሉ ይሰቃያሉ።

በዱንያ ውዴታ (ፍቅረ ንዋይ) ሳቢያ የሚከሰት የቀልብ መታወክ

ወደ ልባችን ማዕከል ሰርጎ ገብቶ ልብን የሚያጠቁር ሌላኛው ንቅዘት፣ ዱንያን አለቅጥ መውደድ (ዓለማዊነት) ነው። የዱንያ መብለጭለጭ ያታልላል። እንወዳታለን። ብልጭልጭነቷ ሲከስም ደግሞ እርካታ አጥተን እንጠላታለን። በሒደት እየበሰልን ስንመጣ፣ ለዱንያን ትክክለኛ ቦታዋን እንሰጣለን። እሷን መውደድም ሆነ መጥላት እንደሌለብን ለአንዳች ጥቅም እንደምንገለገልባት ነገር ብቻ ማየት እንጀምራለን። አላህ ዱንያን ‹መታዕ› ሲል ይገልፃታል። ‹መታዕ› ከሚለው ቃል ትርጉሞች መካከል መጠቀሚያ ወይም መገልገያ የሚለው ይገኝበታል። መጠቀሚያ ለአንድ አይነት አገልግሎት የምናውለው ነገር ነው። ሁለት ስለት አለው። ሊጠቅመን ወይም ሊገድለን ይችላል። ዱንያ ወደ ቤታችን ለመመለስ የምንሸጋገርባት ድልድይ ናት። ከድልድይ ጋር ጥብቅ ቁርኝት የሚፈጥር ማን ነው? ብዙውን ጊዜ ድልድዩን በመውደድ ወይም

በመጥላት፣ ዋናውን መዳረሻ ፍፁም እንዘነጋለን። የትኩረት ነጥባችን ድልድዩ አይደለም። ትኩረታችን ከድልድዩ ባሻገር ያለው ነገር ነው።

ነቢዩ (ሰ.ዐ.ወ) እንዲህ ብለዋል፦

> "የዚህችን ዓለም ፍቅር ያጣጣመ በሦስት ነገሮች ይቸገራል፦ በማይለቅ ችግር፣ በማይተው ንፍገት፣ በማያሳካቸው ከንቱ ሕልሞች። ዱንያ ፈላጊና ተፈላጊ ነች። ዱንያን የፈለገ ሞት መጥቶ እስኪወስደው ድረስ አኺራ ታሳድደዋለች። አኺራን የሚሻ ግን የድርሻውን ሲሳይ ተጠቅሞ እስኪያበቃ ድረስ ዱንያ ታሳድደዋለች።"
> (አል ሙዕጀመል-ከቢር 10328, ጠበራኒ)

የሌሎችን አስተያየት በማምለክ ሳቢያ የሚከሰት መታወክ

ሰዎች፣ አላህን መውደድ በሚገባቸው መጠን የሚወዱት ሌላ "ነገር"፣ ሌሎች ሰዎች የሚሰጡትን አስተያየት ነው። አንዳንድ ሰዎች፣ ሌሎች ስለ እነሱ የሚያስቡትን ነገር ያመልካሉ። ይህን የሕይወታቸው ማዕከል በማድረግ፣ የሌሎች ሰዎች አስተያየት ባሮች እስከመሆን ይደርሳሉ። ሕይወታቸውን በሌሎች ዘንድ ስለሚኖራቸው ገጽታ በመጨነቅ የሚባጁ ጥቂቶች አይደሉም። ማኅበራዊ ሚዲያው "ፍፅምናቸውን" የሚያሻሽጡበት መድረክ ይሆናል። ምን ያህል "ፍፁም" ቤተሰብ፣ ልጆች፣ ትዳር እና ሕይወት እንዳላቸው ያሳዩበታል። "ፍፁም ያልሆነውን" ነገር ደግሞ ፍፁም አስመስሎ ለማቅረብ "ፎቶ ቆርጦ የመቀጠልን ጥበብ (ፎቶሾፕ)" ይጠቀማሉ። ፍፅምናቸውን ለዓለም ለማሳየት ከፍተኛ ጥረት ከማድረጋቸው የተነሳ፤ ለማደግም ሆነ እውነተኛ ችግሮቻቸውን ለመቅረፍ የሚተርፍ እንጥፍጣፊ ኃይል እንኳን አይኖራቸውም። ለምሳሌ አንዳንድ ወላጆች፣ ሰዎች "ልጃቸው ተፋታች እንዳይሏቸው" በማሰብ ብቻ፣ ወደሚበድላት ባሏ ለመመለስ አያመነቱም። ይህ ባርነት ነው። ፍፁም በደልና ጭቆና ነው።

ለመሆኑ ይህ ለምን ይሆናል? ለምን በዚህ መልኩ ራሳችን ተበድለን ሌሎችንም እንበድላለን? ይህ ጭቆና የሚከሰተው፣ በልባችንም ሆነ በሕይወታችን ውስጥ ለአላህ

መስጠት የሚገባንን ቦታ ለሌሎች በማዋላችን ነው። ራሳችንን የሌሎች ባሪያ አድርገን ሌሎችን ደግሞ የእኛ ባሮች ስናደርግ ነው።

አላህ በቁርኣን እንዲህ ይለናል፦

﴿ وَإِذْ قَالَ لُقْمَٰنُ لِٱبْنِهِۦ وَهُوَ يَعِظُهُۥ يَٰبُنَىَّ لَا تُشْرِكْ بِٱللَّهِ ۖ إِنَّ ٱلشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴾

"ሉቅማንም፥ ለልጁ እርሱ የሚገሥጸው ሲኾን፦ ልጄ ሆይ! በአላህ (ጣዖትን) አታጋራ፤ ማጋራት ታላቅ በደል ነውና ያለውን፥ (አስታውስ)።" 31:13

በባህል አምልኮ ምክንያት የሚከሰት የቀልብ መታወክ

ወደ አላህ ለመቅረብ ከሚደረግ ጥረት አኳያ፣ እንቅፋት ከሚሆኑ ነገሮች መካከል ሌላኛው ባላንጣ ባህል ነው። የአላህን ወይም የመልእክተኛውን (ሰ.ዐ.ወ) መመርያ የሚፃረር ሆኖ እስካልተገኘ ድረስ፣ በየራሳችን ባህላዊ ሥርዓቶች ላይ መሳተፍ ፍፁም ተቀባይነት አለው። ኢስላም ባህላዊ ሥነ ሥርዓቶችን፣ አለባበስን፣ አመጋገብን፣ ወዘተ. ለማጥፋት አልመጣም። ኢስላም የመጣው ሊመራቸውና ዕውቀትን ሊቸራቸው ነው። ይሁን እንጂ ሰዎች ባህላቸውን ወደ ማምለክ ሲሸጋገሩ፣ ከአላህ ሕግጋት ይልቅ ለባህላቸው ዕውቅና መስጠት ይጀምራሉ። ይህ አቋም፣ ቁረይሾች ከባህላችን ወይም "ከአባቶቻችን ልማድ ጋር" ይቃረናል በሚል መነሻ፣ የዲንን ትእዛዛት ከመፃረራቸው ጋር ይመሳሰላል።

ይህ ለምዕራባውያን ባህልም ይሠራል። ለምሳሌ አለባሳችን ከአላህ ሕግጋት ጋር የሚፃረር እንዲሆን ያዘናል። ብዙውን ጊዜ ማኅበረሰብ (ባህል)፣ ውበትን በሚመለከት የሚያስቀምጠው መለኪያ፣ ከአላህ መለኪያ (ሐያእ/ጨዋነት) ጋር ይለያያል። እንዲህ ዓይነት አማራጭ ከፊታችን ስናገኝ፣ እውነተኛው አምላካችን ማን እንደሆነ መወሰን ይገባናል። ለምሳሌ ሒጃብ ማለት፣ ራሳችን ላይ ጣል የምናደርገው እራፊ ጨርቅ ብቻ አይደለም። ሒጃብ የአምልኮ ተግባር ነው። ፋሽንን ሳይሆን አላህን እንደምንገዛ ልባችንና አካሎቻን የሚሰጡት ምስክርነት ነው። ሒጃብ መልበስ ማለት ግን ፍፁም መሆን ማለት አይደለም። በተመሳሳይም ሒጃብ ለመልበስ ፍፁም እስክንሆን ድረስ መጠበቅም

የለብንም። ይህ የሸይጣን መደለያ (ማዘናጊያ) ነው። መቼም ፍፁም እንደማትሆኑ ስለሚያውቅ፣ ይህን ማምታቻ እንቅፋት ያደርግባችኋል። ሒጃብ የመላእክት ልብስ አይደለም። ሁሌም ወደ አላህ ለመቅረብ የሚተጉ እንከናማ ውብ ሰብዓዊ ፍጡራን መጎናፀፊያ ነው። በዚህ ትግል ውስጥ ድንቅ ተወህቦ አለ። ይህን ደግሞ አላህ ያየዋል። የትኛውንም የፍቅር መግለጫ እና የአምልኮ ተግባር አትናቁ። አላህ የሚቀበለው እንዲህ ዓይነቱን ተግባር ሊሆን ይችላል። በዚሁ ሳቢያ ሌሎች ስህተቶቻችሁን ይቅር ይል ይሆናል።

የአምልኮ አስኳሉ ታዛዥነት ነው። የታዛዥነት ሥሩ ደግሞ ፍቅር ነው። ስለሆነም እጅግ በጣም የምንወደው ምን እንደሆነና ምን ነገር ወደ መታዘዝ እንደሚመራን ራሳችንን መጠየቅ አለብን። ባህል ነው? ማኅበረሰብ ያስቀመጣቸው መለኪያዎች ናቸው? ፋሽን ነው? የሌሎች ሰዎች አመለካከት እና አተያዮች ናቸው?

ወይስ አላህ ነው?

ጤናማ ባልሆኑ ሳቢያ ቅርርቦች በልብ ላይ የሚፈጠር ንቅዘት

እያንዳንዱ ፍጡር የተፈጠረበትን ዓላማ ለማሳካት ይናፍቃል። ዐይኖች ማየት ይናፍቃሉ። ጆሮዎች ለመስማት ይጓጓሉ። ሆድ መመገብ ያሰኘዋል። ልብ ፍቅርን ይናፍቃል። ሁላችንም ውስጥ አላህ የፈጠረው ነገር አለ። እጅግ ታላቅ ነገር። እሱም የፍቅር፣ የታማኝነት እና የቀናዒነት ግዘፍ ነው። የተፈጠረውም ለዓላማ ነው። የተፈጠረውም ለሌሎች እንዲሰጥ ሲሆን፣ መሰጠት ያለበት ደግሞ በታወቀ መንገድ እና በውል በተለየ ቦታ ነው። ይህን ግዙፍ ነገር ተጠቅመን ለማድረግ ወይም ላለማድረግ የምናካሒደው ምርጫ በዚህም ሆነ በቀጣዩ ዓለም የሚኖረንን ሁኔታ ይወስናል።

ራሳችንን ለአንድ ነገር ለመስጠት ያለን ውስጣዊ ግፊት የሚጫነን ሲሆን፣ የብርቱ ኃይል ሚና አለው። እንድንወድ፣ እንድናካፍል እና ግንኙነት እንድንፈጥር የሚገፋፋን ተፈጥሮ አለ። አስተዋጽዖ እንድናደርግ፣ ፈሰስ እንድናደርግና እንድንለውጥ የሚጎተጉተን ኃይል አለ። ይህ ገፊ ኃይል፣ እጅግ ብርቱ ይሁን እንጂ ብዙውን ጊዜ ምንነቱን እንኳን

አንረዳውም። በአብዛኛው የዚህን ውስጣዊ ግዙፍ ነገር ተፈጥሮ መረዳት እና ለምን ዓለማ ማዋል እንደሚገባን አንገነዘብም። በዚህ ምክንያት አንዳንዶቻችን የሙጥኝ እንይዘዋለን። ሊሰጥ የሚገባን ነገር ይዞ ማቆየት፣ በልባችን ውስጥ ጊዜውን ጠብቆ የሚፈነዳ ፈንጂ እንደመቅበር ነው። ቦምቡ በስተመጨረሻ ውስጣችን ሲፈነዳ ታላቅ የባዶነት ሽንቁር ይተዋል። የምንፈነዳው በዚህ መልኩ ነው።

ሌሎቻችን ደግሞ እንሰጠዋለን። ሆኖም የምንሰጠው በተሳሳተ መንገድ ነው። ለማይገባቸው እጆች እናድለዋለን። የተወሰንነው እስከ መጨረሻው እንጥፍጣፊ ለሥራችን ልንሰጠው እንሞክራለን። "ለፍቅረኛችን" ልንቸረው የምንጥርም አለን። ለዱንያ ሊሰጡት የሚተጉም እንዲሁ።

የዚህን ግዘፍ ሁለንተና፣ ከፈጠረው ጌታ ውጭ ላለ አካል ማበርከት ታይቶ የማይታወቅ ቅጣትና ውስጣዊ ጉዳት ያስከትላል።

አላህ በቁርኣን እንዲህ ሲል ይነግረናል፡-

﴿ لَوۡ كَانَ فِيهِمَآ ءَالِهَةٌ إِلَّا ٱللَّهُ لَفَسَدَتَاۚ فَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ ٱلۡعَرۡشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴾ (الأنبياء: ٢٢)

"በሁለቱ (በሰማያትና በምድር) ውስጥ ከአላህ ሌላ አማልክት በነበሩ ኖሮ፣ በተበላሹ ነበር፤ የዐርሹ ጌታ አላህም ከሚሉት ሁሉ ጠራ።" 21:22

በዚህ አንቀጽ አላህ፣ በሰማያትና በምድር ውስጥ ከአንድ በላይ አምላክ ቢኖር ኖሮ ከጥፋትና ውድመት በቀር እንደማይከሰት ያስረዳናል። ሰማያትና ምድር ይህን ያህል ግዝፈት ይዘው፣ ከአንድ በላይ አምልኮ የሚገባቸው አካላት ቢኖሩ መፍረሳቸው አይቀሬ ከሆነ፣ ስሱዋ የሰው ልጅ ልብስ ምን ይውጣት ይሆን?

ከአንድ በላይ የምታፈቅር፣ የምትፈራ፣ ተስፋ የምታድርግና የምትገዛ ልብ መጨረሻዋ ምን ይሆን? ይህን ያህል ግዙፍ ነገር ከፈጣሪው ሌላ ለሆነ አካል የሚሰጥ ሰውስ ዕጣው ምን ይሆናል? በልቡ ውስጣዊ እልፍኝ ከአላህ ሌላ የሚነግሥ ሰው ምን ይውጠዋል? ልክ ሰማያትና ምድር ውስጥ ከአላህ ጋር ሌሎች አማልክቶች ቢኖሩ ውድመት እንደሚከሰተው ሁሉ ልብም ሌላ አምላክ ስትይዝ መፍረስ አይቀርላትም።

የዚህን ጣልቃ ገብነት ውጤት ለመገንዘብ፣ ልብን እንደ እስፖንጅ አድርጋችሁ ሳሏት። ልብ፣ የዱንያ አካል የሆነ አንዳች ነገር ሲቀርብላት ልትቀበል ወይም እንቢ ልትል ትችላለች። ሆኖም ልብ ጥበቃ ከተደረገላትና የቀረበላትን ለመቀበል አሻፈረኝ የሚያሰኝ ብርታት ከተጎናፀፈች ደሕንነቷ ይረጋገጣል። በተቃራኒው ጥበቃ ካልተደረገላት፣ እንደ ስፖንጅ ሁሉን ነገር መምጠጥ ያሰኛታል። ይህንንም ወደ ውስጣዊ ክፍሏ ታስገባለች። ይህ ሒደት ከተከሰተ በኋላ ወደ ውስጥ የዘለቀውን ነገር ማስወጣቱ የዋዛ አይሆንም። እጅግ ያማቅቃል። ልክ ስፖንጅን ለማጽዳት እጅግ አሰልቺ እና የማያቋርጥ ጨመቃ ማካሔድ እንደሚገባው፣ ልብ ውስጥ የዘለቀን ነገር ማስወገድም አድካሚ ነው።

ነቢዩ (ሰ.ዐ.ወ) እንዲህ ብለዋል፡-

> "ፈተናዎች ልክ የሽንበቆ ስንጣሪዎች አንድ በአንድ ተሰባጥረው እንዳበጁት ሰሌን ወደ ልቦች ይቀርባሉ። እነዚህን ፈተናዎች የሚያሰርግ ልብ ጥቁር ምልክት ይደረግበታል። ፈተናዎችን ለማስተናገድ እንቢኝ ያለች ልብ ደግሞ ነጭ ምልክት ይደረግባታል። በውጤቱም ልቦች ሁለት ዓይነት ይሆናሉ፤ አንደኛዋ እንደ በሀድንጋይ ነጭ ስትሆን፣ ሰማይና ምድር እስካሉ ድረስ ለፈተና አትበገርም፤ ሌላኛዋ ዓይነት ልብ ደግሞ ጥቁር እና እድፋማ ስትሆን በአፉ እንደተደፋ ማሰሮ ስለምትሆን እውነትን ለመቀበል፣ ክፋትን ለመታቀብ አትችልም። ይልቁንም በፍላጎቷ ትከበባለች።" (ሙስሊም 144)

ኢብኑል ቀዩም (ረሕ.ዐ)፣ ይህን ሐዲሥ በሚመለከት በሰጡት ማብራሪያ፣ ለልብ የሚቀርቡ ፈተናዎች ሁለት መሆናቸውን ገልፀዋል፤ እነሱም፡- *"ሽህዋት (ሥጋዊ አምሮቶች) እና ሹቡሃት (ውዥንብሮች) ናቸው። የመጀመሪያው ውጥኖችን (ኒያዎች) እና ፍላጎቶችን ያበላሻል። ሁለተኛው ዕውቀት እና እምነትን ያጠፋል።"* (ኢጋሠቱል ሉሕፋን፣ ገጽ 40)

የነፍሲያ መሻቶችና የጥርጣሬ ፊትናዎች ተቀባይነት አግኝተው ወደ ልባችን ልብ ውስጥ ሲዘልቁ ሁለት አስከፊ ውጤቶች ይከተላሉ።

በመጀመሪያ፣ ልብ መልካምና መጥፎ ነገሮችን በእውነተኛ ተፈጥሯቸው የመለየት ብቃቷን ታጣለች። ልብ ሙሉ ለሙሉ በጽልመት ስትዋጥ ደግሞ፣ ነገሩ የተገላቢጦሽ ሆኖ ያርፈዋል። መልካምን መጥፎ፣ መጥፎን መልካም አድርጋ መመልከት ትጀምራለች። በድንገት ሐራሙ ነገር ውብ፣ ሐላሉ ደግሞ ብልሹ መምሰል ይጀምራል። ይህ ልብ በጽኑ

የመታወኳ ውጤት ነው። በሽታው ሊከሰት የቻለበት ምክንያት ደግሞ፣ ልብ ሥጋዊ መሻት እና የጥርጣሬን ፈተናዎች እንድታሰርግ በመደረጉ ነው።

በሁለተኛነትም ልብ፣ የአላህን ምሪት ከመከተል ይልቅ በደመ-ነፍስና በነፍሲያ ዝንባሌ መመራት ትጀምራለች። እንዲህ ዓይነቷን ልብ የያዘ ሰው፣ የአላህ ባሪያ ከመሆን ይልቅ የገዛ ዝንባሌው ሎሌ ሆኖ ያርፈዋል። ከአላህ ውጭ ላለ ማንኛውም አካል በባርነት ማደር፣ ከጭቆና ሁሉ የከፋ ጭቆና፣ የበደልም ሁሉ በደል ነው።

የእስራኤል ልጆች ከፈርዖን ምርኮኝነት ነፃ ቢወጡም፣ ግዞተኝነታቸው ግን አላበቃም ነበር። በልቦናቸው ውስጥ ያሰረጓቸው ሌሎች ጣዖቶች እስረኛ ሆነው ከርመዋል። እነዚህ ጣዖታት ልቦናቸው ውስጥ ሰርፀዋል።

አላህ እንዲህ ይላል፦

﴿ وَإِذۡ أَخَذۡنَا مِيثَٰقَكُمۡ وَرَفَعۡنَا فَوۡقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُواْ مَآ ءَاتَيۡنَٰكُم بِقُوَّةٖ وَٱسۡمَعُواْۖ قَالُواْ سَمِعۡنَا وَعَصَيۡنَا وَأُشۡرِبُواْ فِي قُلُوبِهِمُ ٱلۡعِجۡلَ بِكُفۡرِهِمۡۚ قُلۡ بِئۡسَمَا يَأۡمُرُكُم بِهِۦٓ إِيمَٰنُكُمۡ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴾ (البقرة: ٩٣)

"የጡርንም ጋራ ከበላያችሁ ያነሳን ስንኾን (በኦሪት ሕግ እንድትሠሩ) ኪዳናችሁን በያዝን ጊዜ (አስታውሱ)። የሰጠናችሁን በኀይል ያዙ፤ ስሙም፤ (አልን)፤ ሰማን፥ አመጽንም አሉ፤ የወይፈኑንም ውዴታ በክሕደታቸው ምክንያት በልቦቻቸው ውስጥ ተጠጡ፤ አማኞች እንደኾናችሁ አምነታችሁ በርሱ የሚያዛችሁ ነገር ከፋ! በላቸው።" 2:93

ትክክለኛውን መንገድ ባልተከተለው አምልኳቸው ሳቢያ፣ ጥጃው ልባቸው ውስጥ ሰርፆ ነበር። በአንቀጹ ውስጥ "ኡሽሪቡ" የሚለው ቃል፣ "እንደ ስፖንጅ መምጠጥ/መጠጣት" የሚል ፍቺ አለው። ይህ ስፖንጅ ልባችን ነው። ዛሬ ጥጃውን የምናመልክ ባንኖርም "የጥጃውን" በርካታ አምሳያዎች እያመለክን እንገኛለን። የነዋይ፣ የሥልጣን፣ የማኅበራዊ ደረጃ እና የግለሰቦች አምላኪዎች ሆነናል። እጅግ ጥልቅ የሆነውን ፍቅር፣ ፍራቻ፣ ተስፋ እና ቀናኢነት የለገሥናቸው ነገሮች፣ ወደ ልባችን ስፖንጅ ተመጠው ይገባሉ። በዚህ ምክንያት አላህ በቁርአን እንደገለፀው፣ ልቦቻችን ብልሹ እና የነቀዙ ይሆናሉ።

አላህ እንዲህ ይላል፡-

﴿ فَلَا تَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتَكُونَ مِنَ ٱلْمُعَذَّبِينَ ﴾ (الشعراء: ٢١٣)

"ከአላህም ጋር ሌላን አምላክ አትግገዛ፤ ከሚቀጥጡት ትኾናለህና።" 26:213

ለዚህ ነው የቅስም መሰበር አስከፊ ህመም የሆነው። ከሁሉ በፊት እጅግ ፈታኙ ሕመም፣ ከአላህ ወዲያ ያለን ነገር ወደ ልባችን እምብርት ውስጥ መጠን በማስገባታችን ይከሰታል። ይህም ራሷን ልብን ይሰብራታል። በልቦቻችንም ሆነ በሕይወታችን ለአላህ ብቻ በሚገባው ቦታ ላይ ሌላ አካል ማኖር የእውነተኛ ስቃይ መንስዔ ነው።

ነቢዩ (ሰ.ዐ.ወ) ልብ ስትዝግ የሚከተለውን ነገር አስጠንቅቀውናል፡-

> "ንቁ! አካል ውስጥ አንዲት ሙዳ ሥጋ አለች፤ እሷ ከቀናች፣ መላው አካል ይቀናል፤ እሷ ከታወከች ደግሞ መላው አካል ይታወካል። ንቁ! ይህች ሙዳ ሥጋ ልብ ናት።"
> (ቡኻሪ እና ሙስሊም)

እናስ ታዲያ ይህን የቀልብ መታወክና ማደፍ፣ እንዲሁም እሱን ተከትሎ የሚመጣውን የመላ ሰውነት ንቅዘት እንዴት መመከት ይቻል ይሆን? የመጀመሪያው መንገድ አስቀድሞ መከላት ነው። ከኢስላም ድንቅ መርሆች መካከል አንዱ፣ ከማከም ይልቅ አስቀድሞ ለመከላከል ትኩረት መስጠቱ ነው። ለምሳሌ አላህ፣ ዝሙትን በሚመለከት 'ዝሙት አትፈፅሙ' ብሎ ከመከልከል ይልቅ፣ ጭራሽ ወደ ዝሙት መዳረሻዎች እንዳንቃረብ ማስጠንቀቅን መርጧል።

ቁርኣን እንዲህ ይላል፡-

﴿ وَلَا تَقْرَبُوا۟ ٱلزِّنَىٰٓ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ فَٰحِشَةً وَسَآءَ سَبِيلًا ﴾ (الإسراء: ٣٢)

"ዝሙትንም አትቅረቡ፤ እርሱ በእርግጥ መጥፎ ሥራ ነውና፤ መንገድነቱም ከፋ!" 17:32

አላህ 'ዝሙትን አትፈፅሙ' ብሎ ብቻ አልከለከለም። ይልቁንም ወደ ዝሙት የሚያዳርሱ ነገሮችን ሁሉ እንድንርቅ ከማስጠንቀቁም በላይ፣ ወደሱ መቅረብ እንዳንችል ለማድረግ በርካታ መሰናክሎችን አስቀምጧል፡- ዐይንን ተቃራኒ ጾታን ከመመልከት ማቀብ፣